

Arrest

nr. 229 981 van 9 december 2019
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VANDENHOUDT
André Dumontlaan 210
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 3 december 2019 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen en de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 november 2019 tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten met grensleiding en vasthouding met uitstel met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VANDENHOUDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 mei 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werkzoekende in (bijlage 19). Verzoekende partij wordt gevraagd binnen de drie maanden, ten laatste op 19 augustus 2019, bewijzen van inschrijving bij de VDAB of sollicitatiebrieven en bewijs van een reële kans op tewerkstelling over te maken.

1.2. Op 27 mei 2019 vraagt de dienst vreemdelingenzaken meer informatie over verzoekende partij op bij de Veiligheid van de Staat aangezien verzoekende partij bij deze dienst gekend is.

1.3. Op 20 augustus 2019 wordt door de burgemeester van de stad Maasmechelen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen omdat verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn aangetoond heeft zich in de voorwaarden te bevinden om te genieten van het gevraagde verblijfsrecht. Er wordt verzoekende partij een bijkomende termijn van één maand gegeven om alsnog de vereiste documenten over te maken.

1.4. Op 30 oktober 2019 brengt de Veiligheid van de Staat de dienst vreemdelingenzaken op de hoogte van het feit dat verzoekende partij inderdaad gekend is bij deze dienst waarbij gesteld wordt dat verzoekende partij zich sinds de lente van 2019 deed opmerken in extreemrechtse kringen in de Belgische provincie Limburg. Zij en haar partner zouden sinds april vertoeven in kringen rond Voorpost Limburg, één van de radicaalste afdelingen van de extreemrechtse beweging Voorpost die voornamelijk actief is in Nederland en België. Er werd ten aanzien van verzoekende partij en haar partner ook reeds in de loop van juli-augustus 2019 een proces-verbaal opgesteld naar aanleiding van racistische incidenten en verzoekende partij zou evenmin geheim maken van haar nazistische ideologie. Verder zouden verzoekende partij en haar partner op 15 september 2019 ook administratief zijn aangehouden tijdens de verboden betoging "Mars op Brussel". Deze betoging werd georganiseerd door kringen rond de voor terrorisme veroordeelde leider van Bloed, Bodem, Eer en Trouw.

1.5. Op 14 november 2019 beslist de verwerende partij tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) op grond van dwingende redenen van nationale veiligheid. Deze beslissing wordt op 18 november 2019 aan verzoekende partij betekend. Op 18 november 2019 wordt de verzoekende partij ook gehoord.

1.6. Op 21 november 2019 wordt ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met grensleiding en vasthouding met uitstel met het oog op verwijdering genomen. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend op 29 november 2019 wordt bij arrest nr. 229 786 van 2 december 2019 verworpen omdat blijkt dat de verwerende partij ondertussen op 25 november 2019 was overgegaan tot het treffen van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met grensleiding en vasthouding met uitstel met het oog op verwijdering.

1.7. De onder punt 1.6. vermelde beslissing van 25 november 2019 betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN, MET GRENSELEIDING EN VASTHOUDING MET UITSTEL MET HET OOG OP VERWIJDERING

Brussel, 25.11.2019

Betrokkene werd gehoord door de politiezone van LAMA op 18.11.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van Cuypers, K, attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, wordt gegeven aan de genaamde M., S. (.), geboren te Maastricht op 19.02.1978, van Nederland nationaliteit, het bevel om het grondgebied van België te verlaten.

REDENEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel 7, alinea 1 en de artikel 44ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 44ter:

Uit het dossier van de betrokkene blijkt dat zij al op zijn minst sinds 20.05.2019 in het Rijk verblijft. De betrokkene heeft een verblijfsaanvraag van meer dan drie maanden ingediend in de hoedanigheid van Unieburger op 20.05.2019, die geweigerd werd op 14.11.2019. Deze beslissing werd op 18.11.2019 aan betrokkene betekend. Indien betrokkene beroep zou indienen tegen deze beslissing, willen we erop wijzen dat het gaat om niet niet schorsend beroep.

De administratie is van mening dat het gedrag van de betrokkene, een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen. Krachtens artikel 44ter en gelet op de dreiging van een schending van nationale veiligheid, wordt geen enkele termijn toegekend om het grondgebied te verlaten.

Artikel 7, alinea 1:

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene is door Cuypers, K, attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, als een potentieel gevaar voor de nationale veiligheid beschouwd;

Uit het administratief dossier betrokkene blijkt dat er elementen aanwezig zijn die aantonen dat betrokkene een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid. De Veiligheid van de Staat (hierna VSSE) stelde immers op 30.10.2019 een nota op over betrokkene. De VSSE haalt volgende elementen aan:

“Sinds de lente van 2019 deed S. M. (...) zich opmerken in extreemrechtse kringen in de Belgische provincie Limburg en dat al voor haar aanvraag om zich als EU onderdaan in te schrijven in de stad Maasmechelen op 20.05.2019. M. (...) en haar echtgenoot D. P. (...) (28.06.1980 te Maastricht, Nederland) vertoeven sinds april in kringen rond Voorpost-Limburg. Dat is één van de radicaalste afdelingen van de extreemrechtse beweging Voorpost die voornamelijk actief is in Nederland en België. S. M. (...) behoort inmiddels tot de harde kern van Voorpost Limburg rond voorzitter E. M. (...). Deze harde kern is bijzonder actief met betogingen en andere acties tegen asielcentra in het Limburgse. Er zijn ook aanwijzingen dat de kring rond M. (...) zou trainen met (echte of airsoft) vuurwapens in de Limburgse bossen. Zowel tegen M. (...) als tegen P. (...) werd in de loop van juli en augustus 2019 ook PV opgesteld door de lokale politie naar aanleiding van racistische incidenten bij de woning van E. M. (...) in Zutendaal. Betrokkenen maken evenmin een geheim van hun nazistische ideologie. Tekenend voor het feit dat zowel M. (...) als haar echtgenoot inmiddels zijn gaan behoren tot de radicaalste fractie van de extreemrechtse beweging in België is hun administratieve aanhouding op 15 september 2019 tijdens de zogenaamde “Mars op Brussel”. Deze verboden betoging werd georganiseerd door kringen rond de voor terrorisme veroordeelde leider van Bloed, Bodem, Eer en Trouw, Tomas BOUTENS. Met hun manifestatie wilden BOUTENS en konsoorten hekelen dat Vlaams Belang geen deel uitmaakt van de nieuwe Vlaamse regering. Echter, de organisatoren hadden zo’n kwalijke extreemrechtse reputatie dat ook de voorzitter van Vlaams Belang zich van het initiatief distantieerde.” Verder blijkt uit het administratief dossier dat er jegens betrokkene twee PV’s opgesteld zijn door de lokale politie (PV nummer TG.56.L6.014323/2019 dd 01.07.2019 en PV nummer TG56.L6.017165/2019 dd 06.08.2019). Deze PV’s betreffen aanzet tot discriminatie, haat, of geweld jegens een persoon, groep of gemeenschap (racisme en xenofobie). Uit het relaas van de feiten van het PV van 6 augustus blijkt inderdaad dat betrokkene samen met haar zontje apengeluiden en apengebaren deed naar de overburen van D. V. (...), deze overburen zijn van Nigeriaanse afkomst. In de avond stond betrokkene in gezelschap van Mevrouw D. (...), betrokkenes zoon en nog een tiental personen buiten met een persoon die gekleed was in een Ku Klux Klan kleed. Het gaat hier niet om slechts één enkel feit daar er jegens betrokkene zowel een PV wegens racisme en xenofobie werd opgesteld in juli 2019 als in augustus 2019. Daarenboven vertoefte u volgens VSSE al sinds april 2019 in de extreemrechtse groep Voorpost Limburg, één van de radicaalste afdelingen van de extreemrechtse beweging Voorpost. Het uiten van haat en het aanzetten tot racisme en xenofobie gaan in tegen de fundamentele waarden van een democratische maatschappij, zoals de gelijkheid en het samenleven. Betrokkene kan zich hier dan ook niet beroepen op vrije meningsuiting. Artikel 17 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna het EVRM) stelt immers dat “Geen der bepalingen van dit Verdrag mag worden uitgelegd als zou zij voor een Staat, een groep of een persoon een recht inhouden enige activiteit aan de dag te leggen of enige daad te verrichten met als doel de rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld teniet te doen of deze verdergaand te beperken dan bij dit Verdrag is voorzien”. Bijgevolg kan er geen beroep worden gedaan op het in artikel 10 van het EVRM vervatte recht op vrije meningsuiting aangezien blijkt uit zowel de nota van VSSE als uit de PV’s dat u oproept tot haat (EHRM 27 juni 2017, nr. 34367/14, Belkacem/België). Bovendien kunnen deze extremistische ideeën tegen de democratie en tegen de Europese waarden in het algemeen, andere personen beïnvloeden en zelfs aanzetten tot geweld. Ook moeten we hierbij verwijzen naar het Comité van Ministers van de Raad van Europa dat op 30.10.1997 de Aanbeveling n° 97/20 aangenomen heeft omtrent haatboodschappen waarin staat dat “alle vormen van expressie die aanzetten tot rassenhaat, xenofobie, antisemitisme of andere vormen van haat die op onverdraagzaamheid gestoeld is, veroordeeld worden aangezien deze de democratische veiligheid, de culturele cohesie en het pluralisme in het gedrang brengen” (vrije vertaling). In deze aanbeveling wordt ook gevraagd aan de regeringen van de Lidstaten om “de gepaste maatregelen te nemen om haatboodschappen te bestrijden”.

De administratie is van mening dat het gedrag van de betrokkene en haar extreemrechtse, xenofobe en nazistische ideologie, een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel

belang van de samenleving te bedreigen. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking.

Gelet op dit gedrag en haar ideologie primeert het algemeen belang van de samenleving om haar te verwijderen. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, *Volkerenrecht*, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, *D.N.W./Zweden*, § 34; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland*, § 54).

□ 13° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene heeft een verblijfsaanvraag van meer dan drie maanden ingediend in de hoedanigheid van Unieburger op 20.05.2019, die geweigerd werd op 14.11.2019 omwille van dwingende redenen van nationale veiligheid. Deze beslissing werd op 18.11.2019 aan betrokkene betekend. Indien betrokkene beroep zou indienen tegen deze beslissing, willen we erop wijzen dat het gaat om niet niet schorsend beroep.

Betrokkene verblijft in België samen met haar minderjarige zoon N. C. (..) °19.08.2008. Betrokkenes zoon volgt echter de administratieve situatie van betrokkene, want betekent dat haar zoon ook geen verblijf heeft in België. Betrokkene verklaart dat P. D. (..) haar partner is. Uit het administratief dossier blijkt dat de heer P. (..) samen met betrokkene naar België is gekomen. De verblijfsaanvraag van de heer P. (..) werd echter om dezelfde redenen van nationale veiligheid geweigerd en hij heeft bijgevolg geen verblijfsrecht in België. Betrokkene dient dus samen met haar zoon en partner naar Nederland terug te keren. Het gevaar voor de nationale veiligheid, zoals hierboven reeds aangehaald, rechtvaardigt dat de belangen van de Staat zwaarder doorwegen dan betrokkenes belangen om in België haar gezinsleven te onderhouden. Gezien de dwingende redenen van nationale veiligheid waarmee haar verblijfsrecht geweigerd werd, kan gesteld worden dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. Betrokkene verklaart dat ze nog familie heeft in haar land van herkomst, maar geen contact meer heeft met hen en dat haar beide ouders gestorven zijn. Betrokkene verklaart tevens geen contacten meer te hebben in haar land van herkomst. Betrokkene verblijft echter nog maar een zestal maanden in België. Hier staat tegenover dat zij 41 jaar in Nederland verbleven heeft.

Dienvolgens kan gesteld worden dat betrokkenes banden met haar land van herkomst sterker zijn dan haar banden met België. Betrokkene verklaart te werken als keukenmedewerker bij brasserie LIBO te Lanaken. Uit het administratief dossier blijkt ook dat betrokkene werkzaam was tot 31.10.2019 bij DEJONGH Bvba en via interim via Agilitas Group Mechelen. Betrokkene kan haar werkervaring gebruiken bij de re-integratie in haar land van herkomst. Bovendien weegt het feit dat betrokkene in België gewerkt heeft niet op tegen de zeer ernstige elementen van nationale veiligheid die hierboven vermeld werden.

Wat betrokkenes sociale en culturele integratie betreft, dient opgemerkt te worden dat er in uw administratief dossier geen elementen zijn die dit aantonen. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat blijkt uit betrokkenes extreemrechtse, xenofobe en nazistische ideologie dat betrokkene zich afzet tegen de maatschappij waarin zij leeft. Het feit dat betrokkene behoort tot één van de radicaalste afdelingen van de extreemrechtse beweging Voorpost, dat ubetrokkene behoort tot de harde kern van Voorpost-Limburg, dat zij betrokken is geweest in juli en augustus 2019 bij feiten van aanzet tot haat, discriminatie of geweld (racisme en xenofobie) bij de woning van de voorzitter van Voorpost-Limburg en gezien haar administratieve aanhouding op 15 september 2019 tijdens de "Mars op Brussel", tonen aan dat betrokkene een actueel en reëel gevaar vormt voor de maatschappelijke veiligheid. De ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid die uit betrokkenes gedrag voortvloeit, is zodanig dat haar persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de nationale veiligheid.

Betrokkens zoon gaat in België naar school, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kind hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, *Catan e.a. v. Moldavië*, par. 140.). Betrokkenes zoon heeft de mogelijkheid zijn studies af te maken in het land van herkomst (RVV, nr. 125.845 van 20 juni 2014). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Indien betrokkene zoon haar schooljaar moet onderbreken is dit te wijten aan het gedrag van betrokkene en haar partner dat ertoe heeft geleid dat zij geen verblijf krijgen in België. Indien de ouders niet meer gemachtigd zijn en zij het rijk dienden te verlaten, dienen zij zich hierbij te laten vergezellen door hun kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkene verklaart dat ze in België is omdat ze door haar ex-partner wordt bedreigd in Nederland en dat alles draait om de veiligheid van haar kind en dat haar zoon hier veilig is. Betrokkene staft haar verklaringen echter niet met bewijzen. Een eventuele schending van artikel 3 EVRM is hier niet van toepassing aangezien Nederland dezelfde garanties biedt als België op het vlak van het verbod op foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 44bis, § 4.

Terugleiding naar de grens

REDENEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 44quinquies, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, om de volgende reden:

Uit het administratief dossier betrokkene blijkt dat er elementen aanwezig zijn die aantonen dat betrokkene een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid. De Veiligheid van de Staat (hierna VSSE) stelde immers op 30.10.2019 een nota op over betrokkene. De VSSE haalt volgende elementen aan:

“Sinds de lente van 2019 deed S. M. (...) zich opmerken in extreemrechtse kringen in de Belgische provincie Limburg en dat al voor haar aanvraag om zich als EU onderdaan in te schrijven in de stad Maasmechelen op 20.05.2019. M. (...) en haar echtgenoot D. P. (...) (28.06.1980 te Maastricht, Nederland) vertoeven sinds april in kringen rond Voorpost-Limburg. Dat is één van de radicaalste afdelingen van de extreemrechtse beweging Voorpost die voornamelijk actief is in Nederland en België.

S. M. (...) behoort inmiddels tot de harde kern van Voorpost Limburg rond voorzitter E. M. (...). Deze harde kern is bijzonder actief met betogingen en andere acties tegen asielcentra in het Limburgse. Er zijn ook aanwijzingen dat de kring rond M. (...) zou trainen met (echte of airsoft) vuurwapens in de Limburgse bossen. Zowel tegen M. (...) als tegen P. (...) werd in de loop van juli en augustus 2019 ook PV opgesteld door de lokale politie naar aanleiding van racistische incidenten bij de woning van E. M. (...) in Zutendaal. Betrokkenen maken evenmin een geheim van hun nazistische ideologie. Tekenend voor het feit dat zowel M. (...) als haar echtgenoot inmiddels zijn gaan behoren tot de radicaalste fractie van de extreemrechtse beweging in België is hun administratieve aanhouding op 15 september 2019 tijdens de zogenaamde “Mars op Brussel”. Deze verboden betoging werd georganiseerd door kringen rond de voor terrorisme veroordeelde leider van Bloed, Bodem, Eer en Trouw, Tomas BOUTENS. Met hun manifestatie wilden BOUTENS en konsoorten hekelen dat Vlaams Belang geen deel uitmaakt van de nieuwe Vlaamse regering. Echter, de organisatoren hadden zo’n kwalijke extreemrechtse reputatie dat ook de voorzitter van Vlaams Belang zich van het initiatief distantieerde.” Verder blijkt uit het administratief dossier dat er jegens betrokkene twee PV’s opgesteld zijn door de lokale politie (PV nummer TG.56.L6.014323/2019 dd 01.07.2019 en PV nummer TG56.L6.017165/2019 dd 06.08.2019). Deze PV’s betreffen aanzet tot discriminatie, haat, of geweld jegens een persoon, groep of gemeenschap (racisme en xenofobie). Uit het relaas van de feiten van het PV van 6 augustus blijkt inderdaad dat betrokkene samen met haar zontje apengeluiden en apengebaren deed naar de overburen van D. V. (...), deze overburen zijn van Nigeriaanse afkomst. In de avond stond betrokkene in gezelschap van Mevrouw D. (...), betrokkene zoon en nog een tiental personen buiten met een persoon die gekleed was in een Ku Klux Klan kleed. Het gaat hier niet om slechts één enkel feit daar er jegens betrokkene zowel een PV wegens racisme en xenofobie werd opgesteld in juli 2019 als in augustus 2019. Daarenboven vertoefte u volgens VSSE al sinds april 2019 in de extreemrechtse groep Voorpost Limburg, één van de radicaalste afdelingen van de extreemrechtse beweging Voorpost. Het uiten van haat en het aanzetten tot racisme en xenofobie gaan in tegen de fundamentele waarden van een democratische maatschappij, zoals de gelijkheid en het samenleven. Betrokkene kan zich hier dan ook niet beroepen op vrije meningsuiting. Artikel 17 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna het EVRM) stelt immers dat “Geen der bepalingen van dit Verdrag mag worden uitgelegd als zou zij voor een Staat, een groep of een persoon een recht inhouden enige activiteit aan de dag te leggen of enige daad te verrichten met als doel de rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld teniet te doen of deze verdergaand te beperken dan bij dit Verdrag is voorzien”. Bijgevolg kan er geen beroep worden gedaan op het in artikel 10 van het EVRM vervatte recht op vrije meningsuiting aangezien blijkt uit zowel de nota van VSSE als uit de PV’s dat u oproept tot haat (EHRM 27 juni 2017, nr. 34367/14, Belkacem/België). Bovendien kunnen deze extremistische ideeën tegen de democratie en tegen de

Europese waarden in het algemeen, andere personen beïnvloeden en zelfs aanzetten tot geweld. Ook moeten we hierbij verwijzen naar het Comité van Ministers van de Raad van Europa dat op 30.10.1997 de Aanbeveling n° 97/20 aangenomen heeft omtrent haatboodschappen waarin staat dat “alle vormen van expressie die aanzetten tot rassenhaat, xenofobie, antisemitisme of andere vormen van haat die op onverdraagzaamheid gestoeld is, veroordeeld worden aangezien deze de democratische veiligheid, de culturele cohesie en het pluralisme in het gedrang brengen” (vrije vertaling). In deze aanbeveling wordt ook gevraagd aan de regeringen van de Lidstaten om “de gepaste maatregelen te nemen om haatboodschappen te bestrijden”. De administratie is van mening dat het gedrag van de betrokkene en haar extreemrechtse, xenofobe en nazistische ideologie, een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking.

Gelet op dit gedrag en haar ideologie primeert het algemeen belang van de samenleving om haar te verwijderen. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54).

Betrokkene verblijft in België samen met haar minderjarige zoon N. C. (..) °19.08.2008. Betrokkenes zoon volgt echter de administratieve situatie van betrokkene, want betekent dat haar zoon ook geen verblijf heeft in België. Betrokkene verklaart dat P. D. (..) haar partner is. Uit het administratief dossier blijkt dat de heer P. (..) samen met betrokkene naar België is gekomen. De verblijfsaanvraag van de heer P. (..) werd echter om dezelfde redenen van nationale veiligheid geweigerd en hij heeft bijgevolg geen verblijfsrecht in België. Betrokkene dient dus samen met haar zoon en partner naar Nederland terug te keren. Het gevaar voor de nationale veiligheid, zoals hierboven reeds aangehaald, rechtvaardigt dat de belangen van de Staat zwaarder doorwegen dan betrokkenes belangen om in België haar gezinsleven te onderhouden. Gezien de dwingende redenen van nationale veiligheid waarmee haar verblijfsrecht geweigerd werd, kan gesteld worden dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. Betrokkene verklaart dat ze nog familie heeft in haar land van herkomst, maar geen contact meer heeft met hen en dat haar beide ouders gestorven zijn. Betrokkene verklaart tevens geen contacten meer te hebben in haar land van herkomst. Betrokkene verblijft echter nog maar een zestal maanden in België. Hier staat tegenover dat zij 41 jaar in Nederland verbleven heeft.

Dienvolgens kan gesteld worden dat betrokkenes banden met haar land van herkomst sterker zijn dan haar banden met België. Betrokkene verklaart te werken als keukenmedewerker bij brasserie LIBO te Lanaken. Uit het administratief dossier blijkt ook dat betrokkene werkzaam was tot 31.10.2019 bij DEJONGH Bvba en via interim via Agilitas Group Mechelen. Betrokkene kan haar werkervaring gebruiken bij de re-integratie in haar land van herkomst. Bovendien weegt het feit dat betrokkene in België gewerkt heeft niet op tegen de zeer ernstige elementen van nationale veiligheid die hierboven vermeld werden.

Wat betrokkenes sociale en culturele integratie betreft, dient opgemerkt te worden dat er in uw administratief dossier geen elementen zijn die dit aantonen. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat blijkt uit betrokkenes extreemrechtse, xenofobe en nazistische ideologie dat betrokkene zich afzet tegen de maatschappij waarin zij leeft. Het feit dat betrokkene behoort tot één van de radicaalste afdelingen van de extreemrechtse beweging Voorpost, dat ubetrokkene behoort tot de harde kern van Voorpost-Limburg, dat zij betrokken is geweest in juli en augustus 2019 bij feiten van aanzet tot haat, discriminatie of geweld (racisme en xenofobie) bij de woning van de voorzitter van Voorpost-Limburg en gezien haar administratieve aanhouding op 15 september 2019 tijdens de “Mars op Brussel”, tonen aan dat betrokkene een actueel en reëel gevaar vormt voor de maatschappelijke veiligheid. De ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid die uit betrokkenes gedrag voortvloeit, is zodanig dat haar persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de nationale veiligheid.

Betrokkens zoon gaat in België naar school, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kind hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkenes zoon heeft de mogelijkheid zijn studies af te maken in het land van herkomst (RVV, nr. 125.845 van 20 juni 2014).

Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Indien betrokkene's zoon haar schooljaar moet onderbreken is dit te wijten aan het gedrag van betrokkene en haar partner dat ertoe heeft geleid dat zij geen verblijf krijgen in België. Indien de ouders niet meer gemachtigd zijn en zij het rijk dienden te verlaten, dienen zij zich hierbij te laten vergezellen door hun kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkene verklaart dat ze in België is omdat ze door haar ex-partner wordt bedreigd in Nederland en dat alles draait om de veiligheid van haar kind en dat haar zoon hier veilig is. Betrokkene staft haar verklaringen echter niet met bewijzen. Een eventuele schending van artikel 3 EVRM is hier niet van toepassing aangezien Nederland dezelfde garanties biedt als België op het vlak van het verbod op foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 44bis, § 4.

Vasthouding

REDENEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 44septies, § 1, alinea 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moet de betrokkene, aangezien hij niet onmiddellijk kan worden teruggeleid naar de grens, te dien einde op basis van de volgende feiten worden vastgehouden:

Aangezien de betrokkene een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid moet de betrokkene, met het oog op haar effectieve verwijdering, ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken worden gehouden.

Uit het administratief dossier betrokkene blijkt dat er elementen aanwezig zijn die aantonen dat betrokkene een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid. De Veiligheid van de Staat (hierna VSSE) stelde immers op 30.10.2019 een nota op over betrokkene. De VSSE haalt volgende elementen aan:

“Sinds de lente van 2019 deed S. M. (...) zich opmerken in extreemrechtse kringen in de Belgische provincie Limburg en dat al voor haar aanvraag om zich als EU onderdaan in te schrijven in de stad Maasmechelen op 20.05.2019. M.(...) en haar echtgenoot D. P. (...) (28.06.1980 te Maastricht, Nederland) vertoeven sinds april in kringen rond Voorpost-Limburg. Dat is één van de radicaalste afdelingen van de extreemrechtse beweging Voorpost die voornamelijk actief is in Nederland en België.

S. M. (...) behoort inmiddels tot de harde kern van Voorpost Limburg rond voorzitter E. M. (...). Deze harde kern is bijzonder actief met betogingen en andere acties tegen asielcentra in het Limburgse. Er zijn ook aanwijzingen dat de kring rond M. (...) zou trainen met (echte of airsoft) vuurwapens in de Limburgse bossen. Zowel tegen M. (...) als tegen P. (...) werd in de loop van juli en augustus 2019 ook PV opgesteld door de lokale politie naar aanleiding van racistische incidenten bij de woning van E. M. (...) in Zutendaal. Betrokkenen maken evenmin een geheim van hun nazistische ideologie. Tekenend voor het feit dat zowel M. (...) als haar echtgenoot inmiddels zijn gaan behoren tot de radicaalste fractie van de extreemrechtse beweging in België is hun administratieve aanhouding op 15 september 2019 tijdens de zogenaamde “Mars op Brussel”. Deze verboden betoging werd georganiseerd door kringen rond de voor terrorisme veroordeelde leider van Bloed, Bodem, Eer en Trouw, Tomas BOUTENS. Met hun manifestatie wilden BOUTENS en konsoorten hekelen dat Vlaams Belang geen deel uitmaakt van de nieuwe Vlaamse regering. Echter, de organisatoren hadden zo'n kwalijke extreemrechtse reputatie dat ook de voorzitter van Vlaams Belang zich van het initiatief distantieerde.” Verder blijkt uit het administratief dossier dat er jegens betrokkene twee PV's opgesteld zijn door de lokale politie (PV nummer TG.56.L6.014323/2019 dd 01.07.2019 en PV nummer TG56.L6.017165/2019 dd 06.08.2019). Deze PV's betreffen aanzet tot discriminatie, haat, of geweld jegens een persoon, groep of gemeenschap (racisme en xenofobie). Uit het relaas van de feiten van het PV van 6 augustus blijkt inderdaad dat betrokkene samen met haar zontje apengeluiden en apengebaren deed naar de overburen van D. V. (...), deze overburen zijn van Nigeriaanse afkomst. In de avond stond betrokkene in gezelschap van Mevrouw D. (...), betrokkene's zoon en nog een tiental personen buiten met een persoon die gekleed was in een Ku Klux Klan kleed. Het gaat hier niet om slechts één enkel feit daar er jegens betrokkene zowel een PV wegens racisme en xenofobie werd opgesteld in juli 2019 als in augustus 2019. Daarenboven vertoeft u volgens VSSE al sinds april 2019 in de extreemrechtse groep Voorpost Limburg, één van de radicaalste afdelingen van de extreemrechtse beweging Voorpost. Het uiten van haat en het aanzetten tot racisme en xenofobie gaan in tegen de fundamentele waarden van een democratische maatschappij, zoals de gelijkheid en het samenleven. Betrokkene kan zich hier dan ook niet beroepen op vrije meningsuiting. Artikel 17 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna het EVRM) stelt immers dat “Geen der bepalingen van dit Verdrag mag worden uitgelegd als zou zij voor een Staat, een groep of een persoon een recht inhouden enige activiteit aan de dag te leggen of

enige daad te verrichten met als doel de rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld teniet te doen of deze verdergaand te beperken dan bij dit Verdrag is voorzien". Bijgevolg kan er geen beroep worden gedaan op het in artikel 10 van het EVRM vervatte recht op vrije meningsuiting aangezien blijkt uit zowel de nota van VSSE als uit de PV's dat u oproept tot haat (EHRM 27 juni 2017, nr. 34367/14, Belkacem/België). Bovendien kunnen deze extremistische ideeën tegen de democratie en tegen de Europese waarden in het algemeen, andere personen beïnvloeden en zelfs aanzetten tot geweld. Ook moeten we hierbij verwijzen naar het Comité van Ministers van de Raad van Europa dat op 30.10.1997 de Aanbeveling n° 97/20 aangenomen heeft omtrent haatboodschappen waarin staat dat "alle vormen van expressie die aanzetten tot rassenhaat, xenofobie, antisemitisme of andere vormen van haat die op onverdraagzaamheid gestoeld is, veroordeeld worden aangezien deze de democratische veiligheid, de culturele cohesie en het pluralisme in het gedrang brengen" (vrije vertaling). In deze aanbeveling wordt ook gevraagd aan de regeringen van de Lidstaten om "de gepaste maatregelen te nemen om haatboodschappen te bestrijden". De administratie is van mening dat het gedrag van de betrokkene en haar extreemrechtse, xenofobe en nazistische ideologie, een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking.

Gelet op dit gedrag en haar ideologie primeert het algemeen belang van de samenleving om haar te verwijderen. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54).

Gezien de persoonlijkheid van de betrokkene en de toestand van haar dossier,

- zijn er sterke vermoedens dat zij zich aan de justitie zal onttrekken;

- men dient dus te besluiten dat zij de administratieve beslissingen die te haren laste genomen werden niet zal opvolgen;

Hieruit blijkt dat betrokkene vanaf de postdatum + 12 dagen ter beschikking moet worden gesteld van de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene kan worden teruggeleid naar de grens van Nederland vanaf de postdatum + 12 dagen.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

Cuypers, K, attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en

Migratie

Brussel, 25.11.2019"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij zich thans in een precaire situatie bevindt waarbij zij op elk moment, samen met haar gezin, dreigt opgepakt te worden voor uitdrijving naar Nederland.

Ook in de nota met opmerkingen wordt gesteld dat er wel degelijk sprake is van hoogdringendheid.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat het de bedoeling is op grond van deze beslissing verzoekende partij binnenkort op te halen en kortelings terug te leiden naar Nederland. In de huidige omstandigheden wordt de hoogdringendheid *in casu* aangenomen.

Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2. In wat als een enig middel wordt beschouwd betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Verzoekster heeft er alle belang bij dat beide bestreden beslissingen van 19 november 2019 vernietigd worden, aangezien deze op flagrante wijze minstens de artikelen 3,13 en 8 EVRM en artikel 74/11 Vw. Schenden.

Verzoekster was samen met haar samenwonende vriend D. P. (..) en diens minderjarig kind C. (..) woonachtig in Maastricht (Nederland).

Verzoekster besloot in mei 2019 samen met haar gezin te verhuizen naar België. Zij zochten en vonden een bescheiden huurwoning op hun huidige adres te 3631 Maasmechelen, (..).

Het minderjarige zoontje van verzoekster, C. (..), werd ingeschreven in de plaatselijke basisschool te Maasmechelen (gehucht Rotem);

Verzoekster zocht en vond werk als keukenhulp in een brasserie.

De vriend van verzoekster is als arbeider full-time tewerkgesteld in een fabriek te Genk, “Biotera” genaamd.

Het gezin woont reeds meerdere (6) maanden in België, en vormt een hecht gezin, genietend van de kleine dingen des levens, zoals wandelingen tijdens het weekend, het samen onderhouden van de tuin, bezoeken aan de speeltuin en de diertuin met de zoon enz...;

In deze tijdspanne van zes maanden slaagde verzoekster en haar vriend er ook in om hier in België al een bescheiden vriendenkring op te bouwen.

In deze periode van 6 maanden leefden verzoekster en diens vriend als voorbeeldige burgers, en hebben zij geen enkel misdrijf gepleegd in of buiten België.

Wanneer verzoekster dan de overwegingen en de motivering van verweerster in haar bestreden beslissing leest, is de verbazing enorm groot.

Verweerster baseert zich volledig op een schrijven van de VS SE en dicht verzoekster geheel ten onrechte ultrarechtse, zelfs nazi-sympathieën toe. Dit is volstrekt onwaar en niet bewezen.

Zo zou verzoekster “in de Limburgse bossen” oefenen met “geweren of airsoftgeweren” Dit is volstrekt onwaar.

Zo zou verzoekster hebben deelgenomen aan een verboden mars in Brussel op 15 september 2019, en aldaar zelfs opgepakt zijn geweest, samen met haar vriend, en administratief aangehouden.

Ook deze bewering mist elk waarheidsgehalte. Verzoekster was niet aanwezig op de bewuste mars op Brussel en werd niet administratief aangehouden.

Tevens wordt er verwezen naar processen-verbaal van 01/07/2019 en 06/08/2019 waarvan verzoekster zelfs niet eens kennis heeft, noch dienaangaandelijk ooit verhoord werd.

Verweerster argumenteert en motiveert dat verzoekster lid zou uitmaken van Voorpost- Limburg, één van de meest radicale afdelingen van de extreemrechtse beweging Voorpost, actief in Nederland en België, en hierom een gevaar zou betekenen voor de nationale veiligheid.

Ook deze bewering is volstrekt onwaar.

Het is correct dat verzoekster een vriendschappelijke band onderhoudt met dhr. M. E. (..), die lid is van Voorpost, maar niet meer of niet minder.

Verzoekster heeft geen weet van een verkleedpartij waarbij zij sympathieën zou geuit hebben voor de Amerikaanse KKK;

Verzoekster heeft de overbuurman van zijn kennis E. M. (..) nooit beledigd of opzichtens deze man enige racistische of xenofobe belediging gemaakt.

Verzoekster aanhangt een redelijk en normaal rechts gedachtengoed, zoals meer dan 40% van de Vlaamse bevolking, doch dit betekent niet dat verzoekster een gevaar zou betekenen voor de nationale veiligheid.

Verzoekster heeft sedert haar verblijf in België nooit enige blijk van haat geuit, noch rechtstreeks noch onrechtstreeks ten nadele van een bepaalde bevolkingsgroep, op basis van onderscheid van ras, afkomst, geloof edm.

In hoofde van verzoekster is er geen sprake van enig rasistisch, xenofob of nazistische gedachtegoed.

De beweringen en overwegingen in de bestreden beslissing van verweerster zijn onjuist en zij stroken niet met de waarheid.

2.

Artikel 13 EVRM stelt dat eenieder wiens rechten en vrijheden geschonden worden, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.

Dit houdt in dat wanneer het bestuur een handeling stelt die in strijd is met de rechten en de vrijheden opgenomen in het Verdrag of zijn protocollen, de rechtszoekende hetzij een jurisdictioneel beroep moet kunnen instellen bij gewone hoven en rechtbanken of bij administratieve rechtscolleges, hetzij een administratief beroep moet kunnen indienen bij een welbepaalde administratieve overheid.

Deze beroepsinstantie moet vervolgens minstens kunnen nagaan of de beslissing geen tegenstrijdigheid met het EVRM bevat. (J. VANDE LANOTTE & Y. HAECK, "Handboek EVRM, deel 2: Artikelsgewijze commentaar", Volume I, Intersentia, Antwerpen-Oxford, 2004, 87)

Artikel 13 EVRM richt zich in het bijzonder tot eenieder die meent dat zijn door het EVRM gewaarborgde rechten en vrijheden geschonden zijn. Een aantijging hiertoe volstaat. Artikel 13 EVRM zou immers ieder nuttig effect verliezen indien het recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie slechts van toepassing zou zijn op die gevallen waar er een daadwerkelijke schending is geweest. (J. VANDE LANOTTE & Y. HAECK, o.c., 92)

Het enige belangrijke aspect dat verzoekster moet laten gelden, is dat hij dus over een "agruable claim" (verdedigbare klacht) beschikt. Verzoeker meent hierover wel degelijk te beschikken.

Voorts is het vaste rechtspraak van de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel in schorsingszaken zich kenmerkt door het prima facie karakter ervan.

Het EHRM stelt geen andere ontvankelijkheidsvoorwaarde mbt het recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, behoudens het autonome, subsidiaire en complementaire karakter van het recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie.

In het licht van het grondig onderzoek dat artikel 13 EVRM vereist, dient tevens elke klacht, die stelt dat verwijdering naar een ander land een persoon aan een behandeling contra artikel 3 en 8 EVRM zou blootstellen, onderworpen te worden aan een grondig en precies onderzoek.

De bestreden beslissingen schenden bijgevolg artikel 13 van het EVRM.

3.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand onderworpen mag worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute tinnen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (cfr. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen, (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt b) Diezelfde vereiste geldt voor artikel 2 EVRM.

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

(zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië,

§§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarjah en cons. V. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine)

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, MSS v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100)

4.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

Eén ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen, in acht te worden genomen. (EHRM 13 februari

2001, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani v. Frankrijk, § 21)

De begrippen “familie- en gezinsleven” en “privéleven” zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat deze begrippen brede termen zijn en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. (EHRM 16 december 1992, Niemietz v. Duitsland, § 29).

Rekeninghoudend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, is het de taak van de administratieve overheid om, alvorens te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak, en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

5.

Besluitend dient vastgesteld te worden dat verzoekster de ernst van haar middelen waar maakt. De voorwaarde van het moeilijk te herstellen nadeel in hoofde van verzoekster is tevens verenigd.

De thans bestreden beslissingen beantwoorden met andere woorden niet aan de materiële motiveringsvereisten van administratieve beslissingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) zijnde het beginsel dat doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen (W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R. W, 1982-1983, 963) is eveneens geschonden.

Verweerster, hoewel in kennis gesteld van deze feiten, houdt hier ten onrechte geen rekening mee.

6.

Verzoekster verwijst tenslotte naar het arrest dat door Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uitgesproken inzake 8 854 514, met als verzoeker dhr. Prikken Danny, levensgezel van verzoekster.

Uw Raad heeft de bovenstaande opmerkingen hierin aangenomen en beval een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het bevel van 21/11/219 om het grondgebied te verlaten met grensbegeleiding en vasthouding met het oog op de verwijdering. (STUK 2)

Uw Raad oordeelde in dit arrest dat het dossier, zoals in casu, enkel de brief van de Veiligheid van de Staat bevat, naast twee processen-verbaal.

Uit de lezing van de twee processen-verbaal blijkt dat verzoekster nog diende gehoord te worden, hetgeen nooit plaatsvond.

Uw Raad oordeelde dat op basis van deze twee processen-verbaal niet blijkt dat verzoekster een gevaar voor de nationale veiligheid zou vormen.

Verder oordeelde Uw Raad in deze beslissing terecht: Waar in de nota van de Veiligheid van de Staat verder gesteld wordt dat “er zijn ook aanwijzingen dat de kring rond M. zou trainen met (echte of air soft) vuurwapens in de Limburgse bossen, kan de Raad de verzoekende partij op het eerste gezicht volgen dat hieruit geenszins blijkt dat zijzelf hierbij betrokken was.

Daarnaast stelde de Raad terecht vast dat in het dossier geen enkel element aanwezig is waaruit blijkt dat verzoekende partij aanwezig was op de verboden mars op Brussel.

De Raad onderstreept ook terecht dat het dossier geen elementen bevat waaruit zou blijken dat verzoeker op sociale media nazisymptieën zou uiten.

Kortom, de Raad oordeelde in dit dossier terecht dat het dossier op het eerste gezicht onvoldoende of verifieerbare feitelijke gegevens bevat die de verwerende partij toelaten om te oordelen dat de verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden een potentieel gevaar voor de nationale veiligheid te vormen.

Alle feitelijkheden en overwegingen aangehaald in dit arrest hebben tevens betrekking op verzoekster, de samenwonende vriendin van dhr. P. (...).

Mocht het bevel om het land te verlaten niet geschorst worden, quod non, brengt dit voor verzoekster een zeer ernstig nadeel teweeg, dat moeilijk of niet te herstellen zal zijn.

Zij zal moeten terugkeren naar Nederland waar zij geen onderkomen heeft. Zij zou haar job in België moeten opgeven, zoals ook haar vriend, alsook haar huurwoning, haar huisdieren edm.

Kortom, verzoekster zou hiermee alles verliezen, hetgeen onherstelbaar zou zijn.

Het verzoek van verzoekster is gegrond.

De overwegingen en opmerkingen van verzoekster in huidig verzoekschrift zijn exact dezelfde dan deze in voomoemde zaak gekend onder nummer xxxxxxxxxx.”

2.3. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat toepassing wordt gemaakt van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet omdat geoordeeld werd dat het gedrag van verzoekster een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel

belang van de samenleving te bedreiging. Daarnaast werd toepassing gemaakt van artikel 7, alinea 1, 3° van de Vreemdelingenwet en werd toegelicht dat verzoeker als ene potentieel gevaar voor de nationale veiligheid wordt beschouwd nu de Veiligheid van de Staat op 30 oktober 2019 een nota opstelde over verzoekster.

Artikel 44ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer :

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat inderdaad op 30 oktober 2019 door Staatsveiligheid een nota werd gericht aan het bestuur omtrent verzoekster, die luidt als volgt:

"(..)."

De nota van de Staatsveiligheid bevindt zich in het administratief dossier waardoor de inhoud ervan gekend is, zowel ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als ten aanzien van verzoekster.

De verwerende partij kan niet akkoord gaan met de redenering van de Raad zoals gevolgd in het schorsingsarrest van 3 december 2019, uitgesproken ten aanzien van de heer Prikken, waarin de nota van de Staatsveiligheid geminimaliseerd wordt.

Er zijn geen enkele redenen voorhanden om aan te nemen dat de bevindingen van de VSSE zoals opgenomen in het verslag van 30 oktober 2019, niet correct zouden zijn of dat deze in twijfel moeten worden getrokken. Het oordeel van de Raad komt erop neer dat het aan de VSSE zou toekomen om openlijke bewijzen te moeten leveren van de vaststellingen die hebben geleid tot het opstellen van een nota staatsveiligheid, wat onmogelijk kan worden bijgetreden. Indien een dergelijke verontrustende nota van de staatsveiligheid zo maar naast zich neer wordt gelegd, stelt de verwerende partij zich de vraag naar wat het instituut van de nationale veiligheidsdienst volgens de Raad nog waard is.

Dergelijke redenering heeft tot gevolg dat een nota van de staatsveiligheid minder zou betekenen dan een administratief verslag vreemdelingencontrole, wat leidt tot een absurde situatie. Het geheim van het onderzoek wordt alzo door zowel de Raad als verzoekende partij volledig veronachtzaamd. Zie in die zin:

"In zoverre verzoeker aanvoert dat het administratief dossier ten onrechte geen proces-verbaal bevat, wijst de Raad erop dat de politiediensten omwille van het geheim van het onderzoek aan verweerder geen afschrift van een proces-verbaal mogen overmaken zolang geen eindbeslissing is genomen en dat zij verweerder slechts in kennis kunnen stellen van een administratief verslag. Een dergelijk administratief verslag bevindt zich in het administratief dossier. Het feit dat de processen-verbaal an sich niet zijn opgenomen in het administratief dossier heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing." (RVV, arrest nr. 223.490 d.d. 28.06.2019)

De Raad laat bovendien uitschijnen als zou het bijvoegen van 'print outs van sociale media' van grotere bewijswaarde zijn dan een nota van de nationale veiligheidsdienst. Het is uiterst verregaand dat geoordeeld wordt dat het kennelijk onredelijk zou zijn om op basis van een dergelijke verontrustende nota van de VSSE, waarin melding wordt gemaakt van het deel uitmaken van extremistische kringen en het hebben van nazistische ideologieën te oordelen dat de beslissing kennelijk onredelijk zijn voor wat betreft het gevaar voor de openbare orde. De nota verwijst uitdrukkelijk naar de administratieve aanhouding op 15 september 2019 tijdens de zogenaamde 'Mars op Brussel', maar de Raad stelt opmerkelijk vast als kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij meent dat uit geen enkel PV zou blijken dat deze ook effectief aanwezig was op de desbetreffende mars. De verwerende partij verwijst opnieuw naar de uiteenzetting supra m.b.t. het geheim van het onderzoek.

De verwerende partij is bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk uitgegaan van het persoonlijk gedrag van verzoekster en heeft, op basis van een verslag van een nationale veiligheidsdienst, geoordeeld dat zij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Uit de nota blijkt duidelijk dat verzoekster zich liet opmerken in extreemrechtse kringen in de Belgische provincie Limburg en vertoeft in kringen rond Voorpost-Limburg, één van de radicaalste afdelingen van de extreemrechtse beweging Voorpost. De oproep tot haat wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en door verzoekster uitermate geminimaliseerd. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift zonder meer dat zij geen enkele sympathieën heeft met de extreemrechtse beweging, maar kan alzo de vaststellingen van de Staatsveiligheid niet weerleggen.

Bijkomend blijken uit het administratief dossier twee processen-verbaal. Ook al blijkt daaruit dat verzoekster nog gehoord dient te worden, is het geenszins kennelijk onredelijk om ook die processen-verbaal op te nemen in de bestreden beslissing. Daaromtrent werd gemotiveerd als volgt:

“Verder blijkt uit het administratief dossier dat er jegens betrokkene twee PV's opgesteld zijn door de lokale politie (PV nummer TG.56.L6.014323/2019 dd 01.07.2019 en PV nummer TG56.L6.017165/2019 dd 06.08.2019). Deze PV's betreffen aanzet tot discriminatie, haat, of geweld jegens een persoon, groep of gemeenschap (racisme en xenofobie). Uit het relaas van de feiten van het PV van 6 augustus blijkt inderdaad dat betrokkene samen met haar zoontje apengeluiden en apengebaren deed naar de overburen van D. V. (...), deze overburen zijn van Nigeriaanse afkomst. In de avond stond betrokkene in gezelschap van Mevrouw D. (...), betrokkenes zoon en nog een tiental personen buiten met een persoon die gekleed was in een Ku Klux Klan kleed. Het gaat hier niet om slechts één enkel feit daar er jegens betrokkene zowel een PV wegens racisme en xenofobie werd opgesteld in juli 2019 als in augustus 2019. Daarenboven vertoeft u volgens VSSE al sinds april 2019 in de extreemrechtse groep Voorpost Limburg, één van de radicaalste afdelingen van de extreemrechtse beweging Voorpost. Het uiten van haat en het aanzetten tot racisme en xenofobie gaan in tegen de fundamentele waarden van een democratische maatschappij, zoals de gelijkheid en het samenleven. Betrokkene kan zich hier dan ook niet beroepen op vrije meningsuiting. Artikel 17 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna het EVRM) stelt immers dat “Geen der bepalingen van dit Verdrag mag worden uitgelegd als zou zij voor een Staat, een groep of een persoon een recht inhouden enige activiteit aan de dag te leggen of enige daad te verrichten met als doel de rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld teniet te doen of deze verdergaand te beperken dan bij dit Verdrag is voorzien”. Bijgevolg kan er geen beroep worden gedaan op het in artikel 10 van het EVRM vervatte recht op vrije meningsuiting aangezien blijkt uit zowel de nota van VSSE als uit de PV's dat u oproept tot haat (EHRM 27 juni 2017, nr. 34367/14, Belkacem/België). Bovendien kunnen deze extremistische ideeën tegen de democratie en tegen de Europese waarden in het algemeen, andere personen beïnvloeden en zelfs aanzetten tot geweld. Ook moeten we hierbij verwijzen naar het Comité van Ministers van de Raad van Europa dat op 30.10.1997 de Aanbeveling n° 97/20 aangenomen heeft omtrent haatboodschappen waarin staat dat “alle vormen van expressie die aanzetten tot rassenhaat, xenofobie, antisemitisme of andere vormen van haat die op onverdraagzaamheid gestoeld is, veroordeeld worden aangezien deze de democratische veiligheid, de culturele cohesie en het pluralisme in het gedrang brengen” (vrije vertaling). In deze aanbeveling wordt ook gevraagd aan de regeringen van de Lidstaten om “de gepaste maatregelen te nemen om haatboodschappen te bestrijden.” (eigen markering)

De Raad is ook niet ingegaan op het verspreiden van haatboodschappen, waar de nota van de Staatsveiligheid duidelijk melding van heeft gemaakt, waaromtrent geoordeeld werd dat kunnen deze extremistische ideeën tegen de democratie en tegen de Europese waarden in het algemeen, andere personen beïnvloeden en zelfs aanzetten tot geweld. Bovendien werd in de bestreden beslissing verwezen naar het Comité van Ministers van de Raad van Europa dat op 30.10.1997 de Aanbeveling n° 97/20 aangenomen heeft omtrent haatboodschappen waarin staat dat “alle vormen van expressie die aanzetten tot rassenhaat, xenofobie, antisemitisme of andere vormen van haat die op onverdraagzaamheid gestoeld is, veroordeeld worden aangezien deze de democratische veiligheid, de culturele cohesie en het pluralisme in het gedrang brengen. Ook daaromtrent heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, noch verzoekende partij geargumenteed.

Waar verzoekster zich beperkt tot het opwerpen van een schending van de artikelen 3, 8 en 13 EVRM, dient te worden opgemerkt dat verzoekster slechts zes maanden in België aanwezig is, niet aantoonbaar dat zij niet kan terugkeren naar Nederland, waarvan zij de nationaliteit heeft net zoals haar partner en dat een gezinsleven in Nederland onmogelijk zou zijn. Zij maakt niet aannemelijk dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar zou blootstellen aan mensonwaardige behandelingen strijdig met artikel 3 EVRM. Door het indienen van huidige vordering maakt zij gebruik van een effectief rechtsmiddel, waardoor een schending van artikel 13 EVRM geenszins blijkt.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

2.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht (zoals ook blijkt uit punt 5 van haar verzoekschrift), zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Verzoekende partij is het in essentie oneens met de motivering waar haar ultrarechtse en nazisymptieën worden toegedicht. Zij ontkent in de Limburgse bossen te oefenen met geschut alsook dat zij zou hebben deelgenomen aan een verboden mars en administratief aangehouden te zijn geweest. Zij heeft ook geen kennis van de processen-verbaal waarnaar wordt verwezen. Tevens ontkent zij lid te zijn van Voorpost. Zij heeft ook nooit iemand racistisch/xenofobisch beledigd. Zij hangt slechts een normaal rechts gedachtengoed aan. Verder stelt zij tijdens haar verblijf nooit enige blij van haat te hebben geuit ten nadele van een bepaalde bevolkingsgroep.

2.6. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 3°, 13° en 44ter van de Vreemdelingenwet waarbij geoordeeld wordt dat de verblijfsaanvraag van verzoekende partij afgewezen werd en dat zij door haar gedrag een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen. Zij wordt aanzien als een potentieel gevaar voor de nationale veiligheid. Er wordt haar daarom ook bevolen onmiddellijk gevolg te geven aan de verwijderingsmaatregel.

Het wordt niet betwist dat verzoekende partij de Nederlandse nationaliteit heeft en dus Unieburger is. Als Unieburger heeft zij het recht om zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven, zoals bepaald in artikel 20.2(a) van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU). De modaliteiten waarbinnen dit recht kan worden uitgeoefend werden bepaald in Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (verder: de Burgerschapsrichtlijn). De bepalingen van Titel II, Hoofdstuk II, van de Vreemdelingenwet vormen de omzetting in het Belgische recht van deze richtlijn.

Artikel 44ter, §2 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 24 februari 2017 (BS, 19 april 2017) en vormt blijkens de voorbereidende werken de omzetting van artikel 30, lid 3, van de Burgerschapsrichtlijn. Zo wordt gesteld: *“Deze bepaling verduidelijkt de termijn die de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 30, lid 3, van richtlijn 2004/38/EG, moet toekennen aan de burger van de Unie of aan zijn familielid om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Deze termijn kan niet korter zijn dan een maand, tenzij in een naar behoren gerechtvaardigd geval van nood.”* (Parl. St., Kamer, Doc 54, 2215/001, 2016-2017, p. 37).

In casu heeft de verwerende partij beslist geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen aan verzoekende partij om redenen van nationale veiligheid. Zij verwijst tevens naar artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeleverd worden aan de vreemdeling die door zijn gedrag geacht wordt de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Aangaande het begrip „openbare veiligheid” volgt uit de rechtspraak van het Hof dat dat begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt (arrest van 23 november 2010, Tsakouridis, C- 145/09, EU:C:2010:708, punt 43). De interne veiligheid kan onder meer worden aangetast door een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking van de betrokken lidstaat (zie in die zin arrest van 22 mei 2012, I, C- 348/09, EU:C:2012:300, punt 28). De externe veiligheid kan onder meer worden aangetast door het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen van deze lidstaat of van de vreedzame co-existentie van de volkeren (zie in die zin arrest van 23 november 2010, Tsakouridis, C- 145/09, EU:C:2010:708, punt 44). (HvJ, In de gevoegde zaken C- 331/16 en C- 366/16, 2 mei 2018).

2.7. *In casu* meent de verwerende partij dat verzoekende partij door haar gedrag een potentieel gevaar vormt voor de nationale veiligheid op grond van volgende elementen:

-De nota van de Veiligheid van de Staat van 30 oktober 2019 die zich bevindt in het administratief dossier en die het volgende meldt:

“Sinds de lente van 2019 deed S.M. (...) zich opmerken in extreemrechtse kringen in de Belgische provincie Limburg en dat al voor haar aanvraag om zich als EU onderdaan in te schrijven in de stad Maasmechelen op 20.05.2019. M. (...) en haar echtgenoot D.P. (...) (°28.06.1980 te Maastricht, Nederland) vertoeven sinds april in kringen rond Voorpost-Limburg. Dat is één van de radicaalste afdelingen van de extreemrechtse beweging Voorpost die voornamelijk actief is in Nederland en België. S.M. (...) behoort inmiddels tot de harde kern van Voorpost Limburg rond voorzitter E. M. (...). Deze harde kern is bijzonder actief met betogingen en andere acties tegen asielcentra in het Limburgse. Er zijn ook aanwijzingen dat de kring rond M. (...) zou trainen met (echte of airsoft) vuurwapens in de Limburgse bossen. Zowel tegen M. (...) als tegen P. (...) werd in de loop van juli en augustus 2019 ook PV opgesteld door de lokale politie naar aanleiding van racistische incidenten bij de woning van E. M. (...) in Zutendaal. Betrokkenen maken evenmin een geheim van hun nazistische ideologie. Tekenend voor het feit dat zowel M. (...) als haar echtgenoot inmiddels zijn gaan behoren tot de radicaalste fractie van de extreemrechtse beweging in België is hun administratieve aanhouding op 15 september 2019 tijdens de zogenaamde “Mars op Brussel”. Deze verboden betoging werd georganiseerd door kringen rond de voor terrorisme veroordeelde leider van Bloed, Bodem, Eer en Trouw, T. B. (...). Met hun manifestatie wilden B. (...) en consoorten hekelen dat Vlaams Belang geen deel uitmaakt van de nieuwe Vlaamse regering. Echter, de organisatoren hadden zo’n kwalijke extreemrechtse reputatie dat ook de voorzitter van Vlaams Belang zich van het initiatief distantieerde.”

-twee processen-verbaal van 1 juli 2019 en 6 augustus 2019 inzake aanzetten tot discriminatie, haat of geweld jegens een persoon, groep of gemeenschap (racisme en xenofobie).

De Raad stelt vast dat het administratief dossier enkel de voormelde nota van de Veiligheid van de Staat bevat alsook de voormelde twee processen-verbaal.

Lezing van de processen-verbaal leert verder dat er twee klachten werden ingediend onder meer tegen verzoekende partij en haar partner door een Nigeriaans koppel waarbij deze verklaarden dat in kader van een verkeerd geparkeerd voertuig racistische verwijten en gebaren werden gemaakt naar hen alsook naar hun Nigeriaans bezoek. Er zou zich ook iemand in een wit klukluxklan kleed verkleed hebben. Deze persoon betreft evenwel niet verzoekende partij.

Hoewel uit deze processen-verbaal inderdaad kan afgeleid worden dat verzoekende partij een vriendschappelijke relatie onderhoudt met de voorzitter van Voorpost Limburg - verzoekende partij erkent dit zelf ook in haar verzoekschrift - kan op de enkele grond van deze processen-verbaal, waarvan de Raad de verzoekende partij op het eerste gezicht ook kan volgen dat zij hiervan geen kennis had nu in de processen-verbaal gesteld wordt dat de verdachten nog moeten verhoord worden, evenwel op het eerste gezicht niet blijken dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden een potentieel gevaar te vormen voor de nationale veiligheid.

Waar in de nota van de Veiligheid van de Staat verder gesteld wordt dat: *“Er zijn ook aanwijzingen dat de kring rond M. (...) zou trainen met (echte of airsoft) vuurwapens in de Limburgse bossen.”* kan de Raad de verzoekende partij op het eerste gezicht volgen dat hieruit geenszins blijkt dat zijzelf hierbij betrokken was.

De nota van de Veiligheid van de Staat maakt verder melding van de deelname van verzoekende partij aan een verboden betoging *“Mars op Brussel”* waarvoor zij administratief aangehouden werd op 15 september 2019. Verzoekende partij ontkent evenwel met klem dat zij aanwezig was op deze betoging en dat zij aangehouden werd. De Raad moet vaststellen dat zich in het administratief dossier geen enkel element bevindt, zoals een pv-nummer of een administratief verslag, waaruit kan blijken dat verzoekende partij inderdaad op 15 september 2019 administratief werd aangehouden wegens deelname aan een verboden betoging.

Verder wordt ook melding gemaakt van het feit dat verzoekende partij geen geheim maakt van haar nazistische ideologie. Verzoekende partij ontkent evenwel nazisymptieën te hebben. De Raad stelt vast dat in het administratief dossier geen elementen zitten waaruit blijkt op welke wijze de verzoekende partij *“geen geheim maakt van (haar) nazistische ideologie”*.

De Raad oordeelt dat het administratief dossier op het eerste gezicht onvoldoende en verifieerbare feitelijke gegevens bevat die de verwerende partij toelaten te oordelen dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden een potentieel gevaar voor de nationale veiligheid te vormen en dat zij het grondgebied moet verlaten.

2.8. Uit lezing van de nota met opmerkingen blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de nota van de Veiligheid van de Staat op zich moet volstaan en dat de feitelijke gegevens daarin opgenomen niet kunnen betwist worden. Zij meent dat het geheim van het onderzoek door de Raad volledig veronachtzaamd wordt indien dergelijke “*verontrustende*” nota niet zou volstaan.

2.9. De Raad wijst de verwerende partij er evenwel op dat, wanneer de Raad in het kader van een vordering gevat wordt, hij de plicht heeft zijn wettigheidstoetsing uit te voeren, dit conform artikel 39/1, §1 *juncto* artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet.

Meer specifiek wat betreft maatregelen om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid ten aanzien van Unieburgers waarbij hun recht van vrij verkeer en verblijf in de lidstaten wordt beperkt heeft het Europees Hof van Justitie reeds geoordeeld dat de rechtsmiddelen hiertegen de mogelijkheid moeten omvatten van “*onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen*”. (HvJ, C-301/11, ZZ v. the United Kingdom, 4 juni 2013, overweging 47).

Verder heeft het Hof geoordeeld:

“54 Het kan inderdaad, zowel in de administratieve als in de gerechtelijke procedure, noodzakelijk blijken om bepaalde informatie niet aan de belanghebbende mee te delen, met name vanwege dwingende overwegingen in verband met de staatsveiligheid (zie in die zin arrest Kadi en Al Barakaat International Foundation/Raad en Commissie, reeds aangehaald, punt 342).

55 *Met betrekking tot de gerechtelijke procedure heeft het Hof reeds geoordeeld dat de procespartijen ingevolge het beginsel van hoor en wederhoor, dat deel uitmaakt van de rechten van de verdediging als bedoeld in artikel 47 van het Handvest, het recht moeten hebben om kennis te nemen van alle bewijzen en opmerkingen die aan de rechter zijn voorgelegd teneinde invloed uit te oefenen op zijn beslissing en daarover standpunten uit te wisselen (arresten van 14 februari 2008, Varec, C - 450/06, Jurispr. blz. I - 581, punt 45; 2 december 2009, Commissie/Ierland e.a., C - 89/08 P, Jurispr. blz. I - 11245, punt 52, en 21 februari 2013, Banif Plus Bank, C - 472/11, punt 30; zie tevens met betrekking tot artikel 6, lid 1, van het op 4 november 1950 te Rome ondertekende Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, EHRM, arrest Ruiz-Mateos tegen Spanje van 23 juni 1993, Series A no. 262, § 63).*

56 *Indien een rechterlijke beslissing wordt gebaseerd op feiten en stukken waarvan partijen, of een van hen, zelf geen kennis hebben kunnen nemen en waarover zij dus geen standpunt hebben kunnen innemen, zou zulks in strijd zijn met het fundamentele recht op een doeltreffende voorziening in rechte (arrest Commissie/Ierland e.a., reeds aangehaald, punt 52 en aldaar aangehaalde rechtspraak).*

57 *Indien evenwel een nationale autoriteit zich er, in uitzonderlijke gevallen, met een beroep op redenen van staatsveiligheid tegen verzet dat de redenen die ten grondslag liggen aan een uit hoofde van artikel 27 van richtlijn 2004/38 genomen besluit, nauwkeurig en volledig aan de betrokkene worden meegedeeld, moet de bevoegde rechter van de desbetreffende lidstaat beschikken over en gebruik maken van technieken en procesrechtelijke regels waarmee legitieme overwegingen van staatsveiligheid ten aanzien van de aard en de bronnen van de informatie die bij de vaststelling van een dergelijk besluit in aanmerking is genomen, kunnen worden verzoend met de noodzaak om aan de justitiabele genoegzaam te garanderen dat zijn procedurele rechten, zoals het recht om te worden gehoord en het beginsel van hoor en wederhoor, worden geëerbiedigd (zie naar analogie arrest Kadi en Al Barakaat International Foundation/Raad en Commissie, reeds aangehaald, punt 344).*

58 *Hiertoe moeten de lidstaten voorzien in, ten eerste, een doeltreffende rechterlijke toetsing zowel van het bestaan en de gegrondheid van de door de nationale autoriteit met het oog op de staatsveiligheid aangevoerde redenen, als van de wettigheid van het uit hoofde van artikel 27 van richtlijn 2004/38 genomen besluit en, ten tweede, technieken en regels betreffende die toetsing, als bedoeld in het vorige punt.*

59 In het kader van de in artikel 31 van richtlijn 2004/38 bedoelde rechterlijke toetsing van de wettigheid van het uit hoofde van artikel 27 van die richtlijn genomen besluit, dienen de lidstaten te voorzien in regels aan de hand waarvan de met de wettigheidstoetsing van dat besluit belaste rechter kennis kan nemen van alle redenen en van het daarop betrekking hebbende bewijsmateriaal, op basis waarvan dat besluit is genomen.

60 Wat de vereisten betreft waaraan de rechterlijke toetsing van het bestaan en van de gegrondheid van de door de bevoegde nationale autoriteit met het oog op de veiligheid van de betrokken lidstaat aangevoerde redenen moet voldoen, dient een rechter ermee te zijn belast om na te gaan of deze redenen zich ertegen verzetten dat de gronden van het betrokken besluit en het daarop betrekking hebbende bewijsmateriaal nauwkeurig en volledig worden meegedeeld.

61 Het staat aldus aan de bevoegde nationale autoriteit om overeenkomstig de nationale procedurevoorschriften het bewijs te leveren dat de staatsveiligheid daadwerkelijk zou worden geschaad indien de redenen die ten grondslag liggen aan een uit hoofde van artikel 27 van richtlijn 2004/38 genomen besluit, en het daarop betrekking hebbende bewijsmateriaal, nauwkeurig en volledig aan de betrokkene zouden worden meegedeeld (zie naar analogie arrest van 15 december 2009, Commissie/Finland, C- 284/05, Jurispr. blz. I- 11705, punten 47 en 49). Daaruit vloeit voort dat er geen vermoeden geldt ten gunste van het bestaan en de gegrondheid van de door een nationale autoriteit aangevoerde redenen.

62 In dit verband moet de nationale rechter een onafhankelijk onderzoek verrichten van alle door de bevoegde nationale autoriteit aangevoerde juridische en feitelijke gegevens en moet hij overeenkomstig de nationale procedurevoorschriften beoordelen of de staatsveiligheid zich tegen een dergelijke mededeling verzet.

63 Indien die rechter tot de slotsom komt dat de staatsveiligheid zich er niet tegen verzet dat de redenen die ten grondslag liggen aan een uit hoofde van artikel 27 van richtlijn 2004/38 genomen besluit tot weigering van toegang, nauwkeurig en volledig aan de betrokkene worden meegedeeld, geeft hij de bevoegde nationale autoriteit de mogelijkheid de ontbrekende redenen en het ontbrekende bewijsmateriaal aan de betrokkene mee te delen. Indien deze autoriteit geen toestemming voor mededeling daarvan geeft, onderzoekt de rechter de wettigheid van een dergelijk besluit uitsluitend op basis van de redenen en bewijzen die wel zijn meegedeeld.

64 Blijkt daarentegen dat de staatsveiligheid zich er inderdaad tegen verzet dat die redenen aan de betrokkene worden meegedeeld, dan moet de in artikel 31, lid 1, van richtlijn 2004/38 bedoelde rechterlijke toetsing van de wettigheid van een uit hoofde van artikel 27 van die richtlijn genomen besluit, gelet op hetgeen in de punten 51, 52 en 57 van het onderhavige arrest is verklaard, worden verricht in het kader van een procedure waarin de uit de staatsveiligheid voortvloeiende vereisten op passende wijze worden afgewogen tegen de vereisten van het recht op doeltreffende rechterlijke bescherming, waarbij de eventuele inmenging in de uitoefening van dat recht tot het strikte minimum moet worden beperkt.”

Louter ten overvloede wijst de Raad ook op het arrest van het EHRM, *Regner v. the Czech Republic*, 19 september 2017, waarbij het Hof eveneens melding maakt van de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie zoals hoger geciteerd.

De vaststelling dat de Belgische wetgever nalaat een wettelijk kader te scheppen waarbinnen de Raad in zaken zoals onderhavig geval een doeltreffende rechterlijke toetsing kan uitoefenen, ontslaat de Raad evenwel er zelf niet van toch zijn wettigheidstoets door te voeren op grond van de gegevens die hem voorliggen waarbij hij *in casu* vaststelt dat, gelet op het gebrek aan voldoende en verifieerbare feitelijke gegevens, een schending van de materiële motiveringsplicht op het eerste gezicht wel degelijk voorligt. Dit alles nog temeer in het licht van de vaststelling dat de verwerende partij, wanneer daarnaar bevestigd op de terechtzitting, niet weet of er ten aanzien van verzoekende partij een dreigingsanalyse is van OCAD, een instantie die evenwel specifiek werd opgericht om punctuele of strategische evaluaties over de terroristische en extremistische dreigingen in en tegen België te maken.

2.10. Het enig middel is in de aangegeven mate ernstig. Op de overige onderdelen ervan moet zodoende niet meer worden ingegaan.

2.11. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.12. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.12.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze moet integendeel zeer concrete gegevens aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij moet gegevens aanvoeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er moet evenwel worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.12.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak zoals hoger besproken moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.13. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met grensleiding kan worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met grensleiding en vasthouding met uitstel met het oog op verwijdering van 25 november 2019 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER